

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 2. apríla 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného **P. G.** pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. novembra 2011, sp. zn. 2To 106/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **P. G.** **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. októbra 2008, sp. zn. 1T 60/2007, boli obvinení **P. G.** a **S. Š.** uznaní vinnými pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, a to na tom skutkovom základe, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti I. stupňového rozsudku.

Za to bol obvinenému **P. G.** uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31. augusta 2003 trest odňatia slobody v trvaní 14 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zákona účinného do 31. augusta 2003 zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 v spojení s § 2 ods. 3 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 mu bol uložený ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov a to v rozsahu určenom podľa § 77 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006.

Zároveň bol spolu so spoluobvineným zaviazaný k náhrade škody.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal aj obvinený G. odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne na verejnom zasadnutí konanom 16. novembra 2011 rozsudkom, sp. zn. 2To 106/2011 takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného P. G. uznal za vinného v nezmenenom rozsahu, s tým, že jeho konanie kvalifikoval ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 553/2002 Z.z. a podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Ostatné výroky vyslovil zhodne ako boli uvedené v I. stupňovom rozsudku.

Dňa 11. novembra 2014 bolo na Okresný súd Trenčín doručené dovolanie obvineného P. G. smerujúce voči rozsudku odvolacieho súdu, ktoré tento podal prostredníctvom svojej obhajkyne a kde ako dovolacie dôvody označil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Čo sa týka potom uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uviedol, že do tohto bolo v rámci uvedeného trestného konania zasiahnuté, a to jednak tým, že súdy vyhodnotili dôkazy jednostranne v jeho neprospech a nevykonali všetky dôkazy a nepoužili zásadu „in dubio pro reo“.

S ohľadom na vyššie uvedené dôvody preto obvinený G. záverom navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudku súdu prvého stupňa - v časti sa ho týkajúcej a prikázal vec prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Na súd prvého stupňa bolo dňa 3. februára 2015 doručené písomné vyjadrenie prokurátora príslušnej krajskej prokuratúry k podanému dovolaniu. Tento v ňom v prvom rade upozornil na to, že argumentácia dovolateľa ohľadom jeho viny je v podstate totožná

s tou, ktorá bola použitá v konaní pred prvostupňovým súdom či tiež v odvolacom konaní, súdy vykonali podrobné dokazovanie, jeho vina bola preukázaná.

S odkazom na vyššie uvedené preto ohľadom dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odkázal na obe vydané rozhodnutia, ktorých zdôvodnenie vzťahujúce sa na výrok o vine, považuje za dostačujúce, logické a preskúmateľné.

Nakoľko teda podľa názoru prokurátora neboli v podanom dovolaní uvedené žiadne skutočnosti, zakladajúce niektorý z dovolacích dôvodov, navrhol toto v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia

nie je prípustné.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštanca.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolať uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku

podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (vid' *uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012*).

Pokiaľ ide o dovolanie obvineného P. G., tak tu je potrebné v prvom rade uviesť, že tam uvádzané dôvody sú v podstate len zopakovaním toho, čo menovaný uvádzal počas celého súdneho konania (t.j. dovolanie obsahovo zodpovedá jeho skoršej obhajobe). Z toho potom okrem iného vyplýva, že v rámci daného dovolacieho konania bolo povinnosťou najvyššieho súdu sa zaoberať námietkami obvineného spadajúcimi pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keďže tieto boli uplatňované už skôr, v pôvodnom konaní (§ 371 ods. 4, veta prvá Tr. por.).

Vo všeobecnosti je potrebné poukázať na to, že právo na obhajobu je v zmysle tohto potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Daný dovolací dôvod môže byť pritom naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo **zásadné**, t.j. ak došlo v trestnom konaní k takému pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na priebeh či samotný konečný výsledok tohto konania.

Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v posudzovanej veci, ktoré sú napádané v podanom dovolaní zo strany obvineného, tak tieto sa podľa zistení najvyššieho súdu opierajú o dôkazy vykonané v súlade so zákonom, keď bolo tiež plne rešpektované právo obvineného na obhajobu ako i zásada kontradiktórnosti.

Čo sa týka potom ďalších okolností uvádzaných dovolateľom v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak tieto treba označiť za irelevantné, keďže smerujú len vo vzťahu k skutkovým zisteniam súdov nižších stupňov, či hodnoteniu jednotlivých vo veci vykonaných dôkazov, **ktorých preskúvanie je v dovolacom konaní vylúčené**. Obvinený v podanom dovolaní dochádza k záveru o nerešpektovaní jeho predstavy pri hodnotení dôkaznej situácie.

Vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu a ani žiadneho iného sa obvinený nemôže úspešne dovolávať len s poukazom na nesprávne vyhodnotený skutkový stav resp. s poukazom na nepoužitie zásady „in dubio pro reo“, keďže by to odporovalo viazanosti

dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Tak ako bolo naznačené už skôr, daná úprava teda výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v uvedenom dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Pokiaľ ide o súdmi nižšieho stupňa použitú právnu kvalifikáciu na nimi ustálený skutkový stav (tento je pre dovolací súd záväzný), tak tu nemožno vytknúť žiadny nedostatok, ktorého sa konajúce súdy mali dopustiť podľa názoru dovolateľa, podobne ako názor obvineného, ktoré ďalšie dôkazy súdy mali ešte vykonať.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd nezistil opodstatnenosť obvineným uplatneného dovolacej námietky z pohľadu žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto nemohol inak, ako dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 2. apríla 2015

JUDr. Peter H a t l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová